

СПОРТСМЕНОМ МОЖЕТЕ Й НЕ БУТИ

В лабораторії заводу продоварів висить чималий за розміром, виконаний у кольорі рекламний плакат, на якому зображені 15 гарних дівчат у спортивній формі. Внизу великими літерами напис: «6-разовий чемпіон країни, 4-разовий володар кубка країни, чемпіон і володар Кубка України і Кубка європейських чемпіонів по хокею на траві. «Колос» м. Бориспіль».

Яке відношення хокею на траві має до жінок-лаборантів? Формують свою команду, збираються побороти відомий «Колос»? Ні. Вже не той вік. Справа ж у тому, що у верхньому ряду друга зліва на плакаті зображена наша землячка гошанка Лариса Гуда. Погодьтеся, спортсменів з такими титулами не густо не лише в районі, а й області. Кореспонденту «Рідного краю» повезло — до своїх батьків Валентини Миколаївни та Павла Петровича напередодні новорічних свят приїхала відома у спортивному світі донька Лариса. Отже, розмова з нею.

КОР.: — Ларисо, з чого все почалося?

Л. Г.: — Зі школи. Тоді, коли я вчилася у Гошанській СШ, великої масовості набрали заняття спортом, багато з нас ходили в спортивну школу. Я тренувалася у волейбольній секції. Під керівництвом Леоніда Олександровича Гончара наша команда виборола перше місце в області. Радості не було меж. Чемпіонки! Ким тільки ми не уявляли себе в майбутньому! Тут і визріло рішення — після закінчення 8 класів продовжити навчання в технікумі фізкультури. Вибір випав на Івано-Франківськ.

КОР.: — Як батьки зреагували? Це не просто відпустити 15-річну доньку на навчання у незнайоме місто.

Л. Г.: — І не питайте. Це була трагедія для них. Особливо батько суперечив. Але я все-таки наполягла на своєму, як не болісно було. Повезли мене туди. Склала вступні екзамени, зарахували студенткою.

КОР.: — А з чого розпочався хокей на траві?

Л. Г.: — З 1981 року цей вид спорту почали культивувати в технікумі, запрошували тренуватися. У мене були непогані дані — хороший біг, добра загальна фізична підготовка. Спочатку вагалася, хотіла продовжити волейбольну кар'єру. Але тренера К. Димитриаді вдалося мене переконати.

КОР.: — Запам'ятала першу офіційну гру?

Л. Г.: — Ще й як. Виступали в Мукачеві на

першість України. Дуже слабо зіграли — не було досвіду, належної підготовки. Але участь в тих змаганнях визначила мій шлях у великий спорт. Як саме? Там мене помітив Г. Гостомельський, відома людина в спорті, на той час тренер команди хокею на траві київського «Спартак».

Григорій Юхимович розпитав про мої плани, навчання і по закінченню технікуму запропонував показати свої сили в столичному «Спартаку».

КОР.: — І прийняла рішення?

Л. Г.: — Так. У 1983 році закінчила технікум, поїхала в Київ, як мовиться, без пересадки поступила в інститут фізкультури і одночасно була зарахована в команду хокеїсток «Спартак». Тоді команда грала в першій лізі колишнього СРСР, згодом, через 4 роки, перейшла у вищу лігу. Згодом мене запросили в бориспільський «Колос», знаменитий клуб, чемпіон країни. Так і залишилася грати в ньому. За перше місце в чемпіонаті країни в 1990 році мені, як гравцю, присвоїли звання майстра спорту. Тоді ж завоювали і Кубок.

КОР.: — В міжнародних зустрічах брала участь?

Л. Г.: — І не раз. Грала на кубок європейських чемпіонів у Франкфурті-на-Майні, неофіційному турнірі в Італії, моя команда завоювала Кубок європейських чемпіонів у групі «Б». Зустрічалися з командами Німеччини, Шотландії, Італії. Є

про що згадати і розповісти.

КОР.: — Яке твоє амплуа в команді?

Л. Г.: — Правий півзахисник. Грала і в нападі. Не веду обліку забитих мною шайб. Але їх набереться кілька десятків штук.

КОР.: — Чи легко даються перемоги?

Л. Г.: — Ні. Потрібна велика віддача сил. Адже «Колос» — команда професіоналів. Необхідно багато працювати, постійно бути у формі.

КОР.: — Який режим роботи спортсмена-професіонала?

Л. Г.: — Без найменшого послаблення. Приміром, кожного дня ми двічі виходимо на тренування. Кожне з них займає півтори-дві години і забирає чимало сил. Хокей на траві — вид спорту, який включає у себе елементи інших видів. Я, наприклад, маю спортивний розряд з гімнастики, плавання, лижного спорту. Не так легко, як здається, приходять успіхи в спорті. Тут легкого хліба немає. Без доброї підготовки не була б і членом збірної колишнього СРСР.

КОР.: — Режиму і в харчуванні дотримуєшся?

Л. Г.: — Обов'язково. Зайва вага шкодить спортсмену. Хоча й люблю солодкі страви, але мушу уникати їх. Харчування — дуже раціональне, рекомендоване спеціалістами. Але скажу відверто: іноді від спокуси не вбережешся, з'їси щось

смачне, солодке. Однак виснажливе тренування швидко забирає зайву вагу.

КОР.: — З яким позаконником команда закінчила минулий рік?

Л. Г.: — Знову завоювала звання чемпіона країни.

КОР.: — Вік у спортмена короткий. Не до пенсії ж грати. А до неї дуже далеко. Які плани на майбутнє?

Л. Г.: — «Колос» поважають у Європі. Деякі наші дівчата уклали контракти із зарубіжними клубами. Пропонувачі й мені. Поки що утримуюсь. Необхідно вирішити особисті справи і, зокрема, одержати квартиру, бо мешкаю поки що в службовій. А вона — тимчасова. Як би там не було, подальше своє життя пов'язую з спортом, маю в майбутньому намір працювати тренером в команді хокею на траві. Можливі й інші варіанти. Поки що головне — грати і грати, віддавати сили своїй любимій команді, в якій виросла і стала майстром спорту.

КОР.: — Твої побажання читачам «Рідного краю».

Л. Г.: — Спортсменом можете не бути. Але спортом, фізичною культурою займайтеся обов'язково. Є духовна культура і фізична. Їх поєднання робить людину сильною, гармонійно розвинутою, повноцінною, продовжує життя. Отже, займайтеся спортом.